

Sygn. akt III KK 472/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 marca 2019 r.,
sprawy **L. J.**

oskarżonego z art. 212 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika
oskarżyciela prywatnego H. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt V Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 16 października 2017 r., sygn. akt II K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżicielkę
prywatną**

UZASADNIENIE

L. J. został oskarżony o to, że:

1. poprzez zawarte w piśmie z dnia 10 września 2015 r. stwierdzenie, skierowane i złożone w dniu 17 września 2015 r. do Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w T., iż „stan budynku po byłej oborze jest wynikiem celowego działania H. B. w celu wyłudzenia odszkodowania z firmy ubezpieczeniowej”, pomówił H. B. o takie zachowanie, które może ją poniżyć w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego dla sprawowania funkcji zarządcy nieruchomości, na której posadowiony jest przedmiotowy budynek po oborze, tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k.

2. poprzez zawarte w piśmie z dnia 5 października 2015 r. stwierdzenie, skierowane do Sądu Rejonowego w T., iż „D. O. jest pracownikiem H. B. i to na jej polecenie fałszuje dokumentację”, pomówił H. B. o takie zachowanie, które może ją poniżyć w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego dla sprawowania funkcji zarządcy nieruchomości, na której posadowiony jest przedmiotowy budynek po oborze, tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w T., wyrokiem z dnia 16 października 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K [...]:

1. oskarżonego L. J. uniewinnił od popełnienia obu zarzucanych mu oskarżeniem czynów;
2. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. W. kwotę 929 zł i 88 gr. tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę ustanowionego z urzędu, w tym 173 zł. i 88 gr. tytułem podatku od towarów i usług;
3. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 632 pkt 1 k.p.k. kosztami procesu obciążył oskarżycielkę prywatną.

Pełnomocnicy oskarżycielki prywatnej H. B. złożyli apelacje od tego wyroku.

Po rozpoznaniu tych apelacji, Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt V Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w T. w ten sposób, że uchylił wyrok w części dotyczącej czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. II aktu oskarżenia i w tej części sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania, a koszty należne od oskarżycielki prywatnej ustalił w wysokości $\frac{1}{2}$, zaś w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyżej wymienionego wyroku Sądu Okręgowego w G. kasację złożył pełnomocnik oskarżycielki prywatnej H. B.. **Zarzucił** w niej:

1. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. polegające na nierozpoznaniu zarzutu apelacji oskarżycielki prywatnej, w części kwestionującej ustalenie faktyczne Sądu I instancji, że oskarżony bronił swoich interesów, w sytuacji gdy zniesławiające wypowiedzi pod adresem oskarżycielki prywatnej zawarł on w piśmie, które sporządził jako przedstawiciel strony, podczas gdy na wyłączenie odpowiedzialności karnej może liczyć jedynie osoba działająca

w obronie własnych praw, w granicach potrzeb wynikających z zagrożenia własnego prawa i konieczności wykazania niebezpieczeństwa dla własnych praw ze strony postępowania innej osoby, co doprowadziło do niesłusznego utrzymania w mocy wyroku uniewinniającego oskarżonego;

2. rażące naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. polegające na powierzchownym i nierzetelnym rozpoznaniu zarzutu apelacji oskarżycielki prywatnej, w części kwestionującej ustalenie faktyczne Sądu I instancji, że oskarżony był przekonany o prawdziwości kierowanych pod jej adresem zarzutów, nie wyjaśniając jak rzekoma troska o stan sprawowania zarządu nad nieruchomością mogła być rzeczywista w sytuacji świadomej rezygnacji z uprawnień do czynnego udziału w postępowaniu przed Powiatowym Inspektorem Nadzoru Budowlanego w T. i ograniczenie swojej aktywności jedynie do złożenia wniosku o wyłączenie pracownika prowadzącego postępowanie administracyjne oraz pisma zawierającego znieślawiające oskarżycielkę prywatną treści, co doprowadziło do niesłusznego utrzymania w mocy wyroku uniewinniającego oskarżonego;
3. rażące naruszenie art. 7 k.p.k. w związku z art. 458 k.p.k. polegające na dokonaniu w postępowaniu odwoławczym, bez powołania się na treść art. 433 § 2 k.p.k. odmiennej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie:
 - a. że oskarżycielka prywatna pełniła obowiązki kuratora J. J. pomimo tego, iż takie ustalenie odmienne od poczynionego przez Sąd Rejonowy w T., stoją w sprzeczności z bezspornymi w sprawie okolicznościami wskazywanymi zarówno przez oskarżonego, świadka J. J. oraz H. E. B., a także wynikającymi z dokumentów w postaci decyzji administracyjnej Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w T.;
 - b. że oskarżycielka prywatna nie zadbała o zabezpieczenie i naprawę uszkodzonego budynku, jak również nie podejmowała działań aby ich stan przywrócić do stanu poprzedniego, przez co budynki w sposób znaczący niszczały, nie odnosząc się jednak zupełnie do ujawnionych dowodów w postaci opinii biegłego sądowego W. J. P. sporządzonej na potrzeby sprawy I Ns [...] Sądu Rejonowego w T., z której wynika właściwa przyczyna złego stanu technicznego cieletnika i obory, jak również do zeznań w charakterze świadka

H. E. B. złożonych na rozprawie w dniu 30 stycznia 2017 r., w którym wskazane zostały przyczyny dla których wobec budynków po uszkodzeniach spowodowanych huraganem w czerwcu 2012 r. nie były podejmowane inne niż zabezpieczające przed dostępem osób trzecich działania, a którym to dowodom nie odmówiono przymiotu wiarygodności;

co spowodowało, iż dokonane ustalenie faktyczne przez Sąd odwoławczy było niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania, a w konsekwencji nie mogły korzystać z ochrony wynikającej z zasady swobodnej oceny dowodów, gdyż ocena ta jawi się jako dowolna, nie dająca podstaw do przyjęcia korzystniejszych dla oskarżonego ustaleń faktycznych, a w konsekwencji do podzielenia stanowiska Sądu I instancji o braku zawinienia oskarżonego i utrzymania w mocy wyroku uniewinniającego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosnie zarzutu z pkt. 1 kasacji. To wskazać należy, iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne kwestionowanie zasadności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest uprawniony do dokonywania, po raz kolejny, oceny dowodów i w oparciu o tak przeprowadzoną własną ocenę, sprawdzać poprawność dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zdaniem sądu kasacyjnego jest jedynie rozważenie tego, czy orzekające sądy w obydwu instancjach dokonując ustaleń faktycznych, nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogło mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku, zatem kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania. Nie budzi też wątpliwości, że podnoszone w kasacji zarzuty muszą wskazywać na rażące naruszenie prawa, **do którego doszło w postępowaniu odwoławczym**, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Tymczasem w realiach sprawy, nie można zasadnie wywodzić, iż Sąd Okręgowy w G., w zakresie w którym nie podzielił zarzutów apelacji, rozpoznał sprawę z naruszeniem, i to rażącym, przepisu art. 433 § 2 k.p.k.

Co do zarzutu z pkt 2 Również i ten zarzut jest oczywiście bezzasadny. Jest bowiem logicznym niepodobieństwem, aby samodzielnie naruszenie

unormowania art. 457 § 3 k.p.k. mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego wcześniej orzeczenia sądu odwoławczego. Przecież pisemne uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego sporządzane jest zawsze po wydaniu wyroku.

Również bezzasadny jest zarzut z pkt 3 kasacji. Poza sporem jest, iż Sąd Okręgowy w G., dokonał tylko z perspektywy zarzutów sformułowanych w obu apelacjach pełnomocników oskarżycielki prywatnej H. B., prawidłowości oceny ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy w T., co do zarzutu ujętego w pkt I aktu oskarżenia. Sąd Okręgowy w G., w pisemnym uzasadnieniu swojego wyroku (por. strony 6 – 8), przekonywująco wywiódł dlaczego uznał za trafne uniewinnienie przez Sąd Rejonowy w T. - L. J. od zarzutu z pkt I aktu oskarżenia. W żadnym wypadku nie można uznać, aby utrzymując w tym zakresie zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy w G., naruszył rażąco, przepisy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

a